Een erfenis voor Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurding
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Een erfenis voor Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1977
© P. Nowee, 1977
© Illustraties: Hans G. Kresse
© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Hans G. Kresse
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1047 1 (paperback)
ISBN 978 90 499 1161 4 (hardback)
ISBN 978 90 499 1105 8 (e-book)
NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een verrassing voor Arendsoog

'Een erfenis...! Voor míj...!?' Bob Stanhope keek de bezoeker verbijsterd aan. 'Wie zou míj nu in 's hemelsnaam tot zijn erfgenaam...'

De ander, die zich voorgesteld had als Hamilton, onderbrak hem. 'Alleen als blijkt dat u inderdaad de Stanhope bent die ik zoek, sir.' Hij pakte de zware leren tas, die naast zijn stoel stond, en haalde er een dikke stapel officieel uitziende papieren uit. 'De naam van uw vader was toch Robert James Stanhope?'

'Inderdaad!'

'En die van uw vaders vader eveneens Robert James Stanhope?'

'Dat moet u weten,' zei Bob, terwijl hij zijn moeder vragend aankeek.

Mrs. Stanhope knikte. 'Het klopt. Mijn overleden echtgenoot is naar zijn vader genoemd.'

Hamilton stelde zijn vraag nu rechtstreeks aan mrs. Stanhope. 'En de meisjesnaam van de moeder van uw overleden echtgenoot?'

'Mary Alicia Bar...'

'Barbara Newart,' vulde Hamilton knikkend aan. Hij keerde zich nu weer naar Bob. 'U bènt de Stanhope die ik zoek, sir.' Hij verdiepte zich opnieuw in zijn paperassen. Plotseling veerde hij op, alsof hem iets te binnen schoot. 'U bent toch enig kind, is het niet?'

'Helemaal niet!' vloog Ann, Bobs zuster, op. 'Ik ben er ook nog!'

'Ann!' Mrs. Stanhope keek haar dochter bestraffend aan.

Hamilton maakte met de rechterhand een bezwerend gebaar. 'Het is helemaal mijn fout. Ik had de vraag anders moeten stellen. Neemt u mij niet kwalijk. Ik had moeten vragen of u de enige zóón van uw vader bent.'

'Ik heb geen broers,' antwoordde Bob.

'En uw vader had ook geen broers?'

Het was nu weer de beurt aan mrs. Stanhope om te antwoorden. 'Nee.'

'Ziet u... eh... een dwingende bepaling in het testament luidt, dat de

erfenis alléén ten goede mag komen aan de mannelijke nakomelingen van Robert James Stanhope, uw grootvader,' zei Hamilton, terwijl hij vanuit een ooghoek een blik wierp op Ann. Hoewel het meisje een dieprode kleur kreeg, was ze te verbouwereerd om te reageren.

'Testament... erfenis... Van wie, mister Hamilton!?' voorkwam Bob een woedeuitbarsting van zijn zuster.

'Van uw oom, wijlen de heer Richard Stanhope,' antwoordde Hamilton, terwijl hij plotseling een ernstig, om niet te zeggen een uitgestreken, gezicht trok.

Bob haalde de schouders op. 'Mijn oom... Ik ken geen oom Richard! U hebt mijn moeder trouwens net horen zeggen dat mijn vader geen broers had!' Hij wilde nog meer zeggen, maar zweeg en keek zijn moeder aandachtig aan. Er was een vreemde blik in haar ogen gekomen. Een blik van herkenning, of beter gezegd een blik van pijnlijke herkenning. 'Richard...' mompelde ze, terwijl ze zachtjes haar hoofd schudde. 'Over hem werd nooit gesproken... Hij heeft mijn schoonouders veel verdriet gedaan.'

'Dus tòch!?' riepen Bob en Ann gelijktijdig uit.

'Nee,' antwoordde Hamilton voor mrs. Stanhope. 'Richard Stanhope was niet de broer, maar de neef van uw vader.'

Ann trok een gezicht tegen haar broer waarop duidelijk de vraag te lezen stond: 'begrijp jij er iets van?'

'Zal ik het vertellen?' vroeg Hamilton aan mrs. Stanhope.

'Ga uw gang,' antwoordde de vrouw. Haar gedachten dwaalden naar de vader van Bob en Ann. Naar de man van wie ze zo intens veel gehouden had en die in de bloei van zijn leven door een troep schurken vermoord was.

Hamilton, die van deze tragedie niets wist, keek vragend van de een naar de ander. Bob had een arm om zijn moeders schouder geslagen en knikte.

'Ik mag een boon zijn als ik er iets van begrijp,' mompelde Ann voor zich heen.

'Ik zal het u uitleggen,' haastte Hamilton zich. Hij was eerlijk gezegd blij, dat iemand de geladen stilte verbroken had. 'Uw grootvader – de vader van uw vader dus – had één broer: James Robert...'

'Lieve help!' riep Ann uit. 'Is dat om het gemakkelijk te maken!? Robert James... James Robert...'

'Ik kan het werkelijk niet helpen, miss Stanhope,' antwoordde Hamilton zó verongelijkt, dat iedereen in de lach schoot.

Het was of er een betovering verbroken was. Mrs. Stanhope vermande zich. Ze ging rechtop zitten en dwong de nare herinneringen naar de achtergrond. 'U moet het mijn dochter – we noemen haar ook wel: miss Flapuit – maar niet kwalijk nemen. En... een beetje gelijk heeft ze ook eigenlijk wel.'

'Wat namen betreft was de familie van uw overleden echtgenoot erg traditiegetrouw,' antwoordde Hamilton.

'Of... weinig origineel,' vulde Ann aan. 'Mijn broer heet ook Robert...'

'Vind je niet, dat we mister Hamilton eens moeten laten uitpraten, Ann?' vroeg mrs. Stanhope vriendelijk, maar beslist.

'Ik zeg al niets meer,' mokte Ann. 'Trouwens... vrouwen hebben in deze familie toch niets te zeggen. Tweederangs-burgers zijn het, die zelfs niet goed genoeg gevonden worden om iets te erven...'

'Oh... wringt de schoen dáár,' plaagde haar broer.

'Kinderen! Wat moet mister Hamilton wel van jullie denken! Gedragen jullie je als volwassen mensen,' maakte mrs. Stanhope snel een einde aan de storm die dreigde op te steken. 'Gaat u alstublieft verder,' voegde ze er tegen Hamilton aan toe.

'Volgaarne,' begon Hamilton stijf-deftig. 'Robert James, uw schoonvader, mrs. Stanhope, kreeg als roepnaam: Bob. Zijn broer, James Robert, werd Jim genoemd. Zullen we het om verwarring te voorkomen in het vervolg maar over Bob en Jim hebben?'

Mrs. Stanhope had er geen enkel bezwaar tegen.

'Jim was de oudste van de twee. Hij scheelde zeven jaar met zijn jongere broer Bob,' vervolgde Hamilton. 'Ze werden geboren in Aiken in de oostelijke staat Carolina. Daar groeiden ze op en traden in het huwelijk. Jim eerst en Bob acht jaar later. Jim kreeg één kind, een zoon, die hij Richard noemde.'

'De bewuste... eh... Richard?'

'Inderdaad, miss Stanhope. Deze Richard is de erflater,' bevestigde Hamilton. 'Toen Richard elf jaar oud was, sloeg het noodlot toe,' vervolgde hij dan zijn verhaal. 'Kort na elkaar overleden zijn ouders aan een besmettelijke ziekte. De arme wees werd liefderijk opgenomen in het gezin van uw grootvader, die inmiddels zelf een zoon had gekregen.'

'Mijn vader,' begreep Bob.

'Juist. Richard was bijna op de dag af tien jaar ouder dan uw vader. De jongens groeiden op als broers en daarom sprak ik daarnet over

“uw oom” toen ik het over Richard had,’ legde Hamilton uit. ‘Uw grootvader had een kleine farm aan de rand van Aiken, waar hij wat graan verbouwde en een stuk of tien melkkoeien hield. Het bedrijfje was veel te klein om in de toekomst aan zijn zoon zowel als aan zijn aangenomen zoon werk te verschaffen. In die tijd – ik praat over zo’n zestig jaar geleden – trokken grote groepen mensen uit de oostelijke staten naar het midden en westen van de States, waar een oneindig land lag te wachten om ontgonnen te worden. Langzaam rijpte het plan bij uw groot vader en zijn vrouw Mary Newart om deze ‘grote trek’, zoals het genoemd werd, te volgen. Toen Richard zeventien jaar was hakten ze de knoop door. Ze verkochten hun bedrijfje, kochten een huifkar en een paard en begonnen aan de grote reis.’ Hij pauzeerde net lang genoeg om Ann de kans te geven de vraag te stellen, die al geruime tijd op haar lippen lag.

‘Maar waarom hebben we nooit van die “oom” Richard gehoord!?’

‘Het is zoals uw moeder al opmerkte, miss Stanhope... Richard heeft zijn oom en tante veel verdriet gedaan. Ik stond op het punt u daar meer over te vertellen.’

Ann schoof haar stoel dichter bij de tafel. Ze genoot van het verhaal; dat was duidelijk zichtbaar.

‘De reis van uw grootouders voerde onder andere door de staat Arkansas en daar, in een stadje genaamd Muddlewick, maakte Richard kennis met de knappe dochter van een rijke rancher. Hij was op slag tot over zijn oren verliefd en weigerde om met zijn stiefouders verder te reizen.’

‘Is het zo gek als een jongen van bijna achttien jaar halsoverkop verliefd wordt!?’ viel Ann verontwaardigd uit. ‘Waarom bleven opa en oma dan ook niet in dat gat?... eh... Muddledinges...’

‘Dat is niet zo’n vreemde vraag,’ gaf Hamilton toe. ‘U moet echter weten, dat er in Muddlewick in die tijd grote werkloosheid heerste. Oh, voor een jongeman die niet al te hoge eisen stelde was er nog wel een droge boterham te verdienen, maar u moet niet vergeten, dat uw grootvader een gezin te onderhouden had. Uw grootouders werden wel gedwongen verder te trekken. Om kort te gaan: Richard kreeg een baantje op de ranch van de vader van zijn geliefde en bleef daar tot zijn twintigste. Toen kwam Richard tot de ontdekking, dat de liefde van het meisje bekoeld was en dat zij plannen maakte om in het huwelijk te treden met de zoon van een voornaam ingezetene van Muddlewick. Met één klap vielen alle plannen die Richard gemaakt had, in duigen.

Hij was niet alleen erg verdrietig, maar ook des duivels. Hij voelde zich aan het lijntje gehouden en verraden door zijn vriendin en zwoer dat hij nooit zou trouwen. Die belofte is de oorzaak van het feit, dat ik nu hier zit...'

'Waarom?' wilde Ann het naadje van de kous weten.

'Als Richard zijn belofte niet had gehouden, zouden zijn vrouw en eventuele kinderen de wettige erfgenamen zijn geweest,' legde Hamilton uit. 'Nu echter bepaalde hij bij testament, dat zijn gehele bezit moest overgaan in handen van de mannelijke nakomelingen van zijn 'stiefvader', uw grootvader dus.'

'Maar waarom alleen de mànnelijke nakomelingen?'

'Ik vrees... eh... dat Richard, nadat zijn meisje de verkering verbroken had, niet zo'n hoge dunk meer had van het vrouwelijke geslacht,' antwoordde Hamilton. 'In de meer dan vijfentwintig jaar dat ik als advocaat zijn zaken behartigde, sprak Richard altijd nogal... eh... laatdunkend over "dat vrouwvolk", zoals hij zich uitdrukte. Hij duldde ook geen vrouwen in zijn omgeving. De enige uitzondering werd gevormd door mrs. Lewing, die samen met haar man het huishouden voor uw oom dreef. Maar zelfs voor mrs. Lewing gold nog, dat zij weliswaar het eten mocht koken, maar dat haar man het moest opdienen.'

'Ik wil niet nieuwsgierig lijken, maar hoe komt u eigenlijk aan al die wetenschap over onze familie? En in het bijzonder over een tijd, die al zo ver achter ons ligt,' merkte Bob op.

'Uw oom, zo zal ik hem gemakshalve maar blijven noemen, heeft zijn hele leven een soort dagboek bijgehouden. Duizenden en nog eens duizenden vellen papier, iedere "jaargang" opgeborgen in een aparte map.'

'Dus u hebt dat dagboek gelezen?'

'Oh, maar het was geen ongepaste nieuwsgierigheid, mister Stanhope,' zei Hamilton, terwijl hij weer een kleur kreeg. 'Aan mij was de taak opgedragen na te gaan wie de mannelijke nakomelingen van de erflater waren. Ik had geen andere keus...'

'We nemen het u helemaal niet kwalijk, mister Hamilton,' zei mrs. Stanhope. 'U moest uw werk doen en ik vind, dat u dat uitstekend hebt gedaan.'

'Dank u zeer,' zei Hamilton, terwijl hij probeerde een kleine buiging te maken, wat hem niet al te best afging omdat hij zat.

'Ik ben het uiteraard roerend met mijn moeder eens,' knikte Bob.

‘Maar om u de waarheid te zeggen, brandt er een vraag op mijn lippen: hoe bent u erin geslaagd ons te vinden?’

‘Waar woonde die oom Richard eigenlijk?’ haastte Ann zich, voor Hamilton de kans had gekregen om de vraag van haar broer te beantwoorden. ‘Zijn laatste woonplaats was dat Muddle... dinges in Arkansas...’

‘Dat vergat ik inderdaad te vertellen. Na zijn vervelende ervaring in Muddlewick trok Richard zuidwaarts, naar Texas dat, zoals u ongetwijfeld weet, in die tijd nog deel uitmaakte van Mexico. Dáár, in de buurt van een stadje dat toen San Pedro heette, besloot hij een nieuw bestaan op te bouwen en ik mag wel zeggen: met verbluffend succes! Veel later – nadat Texas eerst een onafhankelijke republiek was geweest en zich vervolgens bij de Verenigde Staten aansloot – werd San Pedro omgedoopt in Winstontown. Zo heet het vandaag de dag nog.’ Hij wendde zich nu tot Bob. ‘Wat uw vraag betreft, mister Stanhope, het was niet zo eenvoudig u te plaatsen.’ Hij haalde een dikke stapel gekreukte papieren uit zijn tas en legde die midden op tafel. ‘Er waren om precies te zijn drieënveertig telegrammen voor nodig...’

Bob floot verbaasd tussen zijn tanden en Ann begon onmiddellijk nieuwsgierig in de stapel telegramformulieren te graaien.

‘Toen uw oom nog in Muddlewick woonde, heeft uw grootmoeder hem tweemaal een brief geschreven. Richard heeft die brieven zijn hele leven bewaard, maar ik weet niet of hij ze ooit beantwoord heeft. Uw grootmoeder beschrijft in haar brieven de omzwervingen die zij met haar man en uw vader gemaakt heeft. Hoewel vele dorpen en steden nu, vele jaren later, een andere naam hebben en hoewel zij door streken trokken die nog nauwelijks in kaart gebracht waren, wist ik toch in welke richting ik moest zoeken. Ik heb wel geweten waar ik aan begon! Ik had nooit gedacht dat er zoveel Stanhopes in de States waren. Vaak heb ik gedacht dat de legpuzzel compleet was als ik een Stanhope gevonden had, maar altijd weer bleek de voornaam van de vader of grootvader niet te kloppen. Het laatste telegram dat ik verstuurde, was bestemd voor de sheriff van Dorwan...’

‘Grisley!’ riepen Bob en Ann uit.

‘Inderdaad! Sheriff Grisley. Hij zond mij een telegram waarin hij meedeelde, dat hij ene Stanhope kende, wiens vader inderdaad Robert James heette, evenals de grootvader, zoals hij zich meende te herinneren. Ik moet zeggen, dat ik wel even verbaasd was toen ik hoorde dat de sheriff van Winstontown óók een telegram had ontvangen van

Grisley, waarin hij nogal wat vragen stelde over mijn betrouwbaarheid. Ik kreeg sterk de indruk, dat sheriff Grisley u beschermde en uw adres niet zomaar prijs zou geven...'

'Dat is niet zo gek,' viel Ann hem in de rede. 'Mijn broer heeft nogal wat vijanden. U zou begrepen hebben waarom sheriff Grisley hem beschermde als u geweten had, dat hij een bijnaam heeft, die nogal bekend is...' Er klonk duidelijk trots door in haar stem.

'Ann, alsjeblieft!' zei Bob een beetje kortaf. 'Vandaag of morgen loop je nog met een...'

'Een bijnaam...?' Hamilton, anders de beleefdheid zelve, scheen Bobs woorden niet te horen.

'Ja, een bijnaam: Arendsoog!' riep Ann, bijna triomfantelijk uit.

'A... A... Arendsoog...? Bedoelt u... dè Arendsoog!?'

'De enige echte,' grinnikte Ann, terwijl ze wegdook om te voorkomen, dat Bob zijn hand op haar mond legde.

Hamilton schoof verbijsterd zijn stoel achteruit. Hij was zichtbaar uit het veld geslagen. 'Maar... wie... hoe... als... als ik dàt geweten had?... Daar ben ik zeven maanden voor aan het speuren geweest! Eén telegram zou voldoende zijn geweest. Arendsoog... Verenigde Staten! Ik weet zeker, dat het aangekomen zou zijn.'

Bob, die echt wel wist dat hij samen met zijn Indiaanse vriend Witte Veder een beroemd duo vormde, voelde zich opgelaten en wierp een woedende blik op zijn zus, die plagend haar tong uitstak. Ann wist drommels goed hoe vervelend haar broer het vond om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

'U hebt ons nog niet verteld waar de erfenis precies uit bestaat,' probeerde Bob, alias Arendsoog, het gesprek weer op gang te brengen. De woorden waren nog niet over zijn lippen of hij realiseerde zich, dat zijn vraag misschien nogal hebzuchtig klonk. Niets was echter minder waar. Hij was immers volmaakt tevreden op de S-ranch. Een handvol dollars, hem door een onbekende oom nagelaten, zouden hem echt niet gelukkiger maken!

Er speelde een geheimzinnig lachje rond Hamiltons mond, toen hij nogmaals in zijn tas dook en er een nieuwe stapel papieren uit haalde. Nadrukkelijk streek hij het bovenste vel glad, alsof hij de spanning nog meer wilde opvoeren. 'Ik heb nog geen gelegenheid gehad om de "boedel nauwkeurig te beschrijven", zoals dat officieel heet. Ik kan u dan ook niet meer dan een globale indruk geven van de nalatenschap,' begon hij verontschuldigend. 'Laat 'ns kijken... een katoenplantage,

maïsvelden en boomgaarden met zuidvruchten tot een totale oppervlakte van ongeveer vijfendertig bij twintig mijl; bijbehorend landhuis met twee slaapbarakken voor personeel en zes schuren; acht kleine boerderijen met grond die verpacht zijn; een twintigtal kleine, stenen woningen voor gehuwd personeel, waarbij ik de opmerking moet maken dat ze niet allemaal bewoond zijn; een kleine kudde melkvee om in de eigen behoeften te voorzien; een aanzienlijk belang in de Upland Katoenspinnerijen bij Laredo; uiteraard de inboedel van het landgoed en tenslotte een rekening bij de Bank van Winstontown, groot honderd tweeënveertigduizend dollar en zestien cent.' Hamilton zweeg even en voegde er dan haastig aan toe: 'Van dit bedrag moet u natuurlijk nog wel mijn honorarium aftrekken...'

De laatste woorden drongen niet eens meer tot de Stanhopes door. Volkomen overrompeld en uit het veld geslagen keken zij elkaar aan. De stilte die inviel, hield minutenlang aan en werd pas verbroken toen Ann haar broer toesiste: 'Rijke stinkerd!'

HOOFDSTUK 2

Een vreemde ontmoeting

Amechtig hijgend trok de locomotief de lange sliert wagons het station van Laredo binnen. In een grote wolk stoom kwam de trein naast het hout en perron tot stilstand.

Het was alweer een paar jaar geleden dat Arendsoog en Witte Veder voor het laatst in Laredo waren geweest, maar toch herkenden ze het stadje onmiddellijk. Het stationsgebouw met het grote plein ervoor; de belangrijkste straten die elkaar op dit plein kruisten; het indrukwekkende 'Laredo Hotel'; de grote hoeveelheid bomen en groen die het stadje een bijzonder vriendelijk aanzien gaven en niet te vergeten het voortdurende geklots en gemurmel van de Rio Grande dat alle geluiden van het stadje op de achtergrond begeleidde. Naast het stationsgebouw stonden, stram in het gelid, lange, pas gebouwde loodsen, waarin de zuidvruchten van de plantages in de omgeving opgeslagen werden tot het moment, dat zij per trein naar vele tientallen steden vervoerd zouden worden. De sterke geur van miljoenen stuks vers fruit hing voortdurend boven de stad. Hoewel het een aangename geur was, bezorgde hij Arendsoog toch al spoedig een lichte hoofdpijn.

'Iedereen die hier pas aankomt, heeft er last van,' zei Hamilton. 'Je raakt snel aan die geur gewend en de hoofdpijn verdwijnt dan ook heel gauw, let maar op mijn woorden.'

Arendsoog hoopte dat de advocaat gelijk zou krijgen. Samen met zijn Indiaanse vriend had hij Lightfeet en het paard van Witte Veder uit een van de goederenwagons naar buiten geleid. Met stijve benen en enigszins onwennig stapten de trouwe dieren langs de rails, zich af en toe gedragend als veulens die voor het eerst de wei in mogen.

Het was een lange en vermoeiende reis geweest. Na Witte Veders terugkeer op de S-ranch – toen Hamilton op de ranch aankwam, was hij met een aantal cowboys hard aan het werk geweest op de noordelijke weiden – hadden ze een paar lange gesprekken gehad waaraan ook Jim, Arendsoogs voorman, deelgenomen had.

En hoewel Hamilton omzichtig maar toch nadrukkelijk geadviseerd had om Witte Veder niet mee te laten reizen naar Texas, had Arendsoog voet bij stuk gehouden.

'Het wordt niet ons eerste bezoek aan Texas, mister Hamilton,' had hij geantwoord. 'Ik weet dat er in die staat heel wat mensen een vooroordeel hebben tegen iedereen die een andere dan een blanke huidkleur heeft. We piekeren er echter niet over om voor dat vooroordeel te capituleren! We gaan samen!'

Hamilton had al heel gauw begrepen, dat hij onze vriend toch niet tot andere gedachten zou kunnen brengen, en vier dagen later waren zij dan ook gedrieën vertrokken. Om mister Hamilton, die al tegen de zestig liep, en ook de paarden niet al te zeer uit te putten, hadden zij de lange reis een paar maal onderbroken om de nacht door te brengen in een hotel.

Arendsoog was opvallend stil geweest gedurende de lange reis. Hij had de laatste dagen onrustig geslapen en in zijn dromen was de grote erfenis, die toch een 'meevaller' had moeten zijn, vaak uitgegroeid tot een regelrechte bedreiging van het gelukkige leven dat hij met zijn moeder, zuster en Indiaanse vriend op de S-ranch leidde. Wat moest hij doen? De erfenis niet aanvaarden? Hamilton had hem uitgelegd, dat de nalatenschap van zijn oom dan naar de staat Texas zou gaan omdat er geen andere erfgenamen waren. Moest hij hem wel aanvaarden en dan proberen de plantages, boomgaarden en gebouwen zo snel mogelijk te verkopen? Hij realiseerde zich echter, dat het niet alleen om een stuk grond en een paar gebouwen ging, maar ook om mènsen: de vaste en losse krachten, die bij zijn oom in dienst waren geweest; de mensen die afhankelijk waren van het stukje grond dat zij van Richard Stanhope gepacht hadden; mrs. en mister Lewing, de huishoudster en haar man; mister Healy, die al meer dan dertig jaar als rentmeester bij oom Richard in dienst was geweest en die meer van het bedrijf moest weten dan de 'baas' zelf.

Healy... 'Keihard en streng,' had Hamilton hem beschreven. 'Geen man om gemakkelijk vriendschap mee te sluiten. Eigenlijk eerder iemand om een hekel aan of een afkeer van te krijgen. Maar wel een man die iedere vierkante meter van de plantage kent als zijn broekzak en die meer van de zaken afweet dan Richard Stanhope zelf.'

Verschillende malen was Arendsoog nat van het zweet in een hotelkamer wakker geworden en had hij in het holst van de nacht, bij het gedempte licht van een olielamp, de plattegrond zitten bekijken, die

mister Hamilton de eerste avond getekend had. Een plattegrond met daarop aangegeven de ligging van de plantages en boomgaarden, het grote huis van Richard Stanhope, de loodsen en barakken, de huisjes van de getrouwde werknemers die samen een klein dorpje vormden, de ligging van de stukken grond die verpacht waren met bij ieder stuk grond de naam van de pachter.

Hoewel de verhoudingen op de plattegrond in de verste verte niet klopten, had Arendsoog toch een vrij goed overzicht van de situatie gekregen. Hamilton had hem veel verteld over de gezinnen van de pachters en hij kende hun namen al uit zijn hoofd: Langton, Weeds, Rush, Ealing, Murdoc en Roover, en tenslotte het tweetal dat van Mexicaanse afkomst was: Cordoba en Blanco.

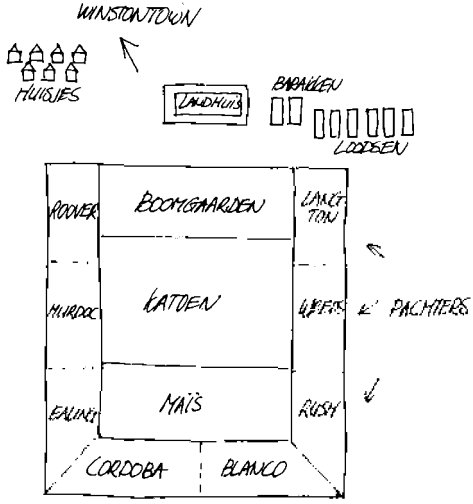

'Ik zal even gaan kijken of mijn rijtuig gereed is, mister Stanhope,' bracht Hamilton Arendsoog tot de werkelijkheid terug. 'Als het goed is, wacht het op me voor het station.'

Arendsoog knikte. 'O.K., mister Hamilton. Intussen zadelen Witte Veder en ik de paarden. Laat uw bagage maar hier, dan houden wij een oogje in het zeil.' Terwijl Hamilton met stramme benen om de hoek van het houten stationsgebouw verdween, floot Arendsoog een keer scherp. Lightfeet reageerde onmiddellijk en kwam naderbij, op

de voet gevolgd door Witte Veders paard.

'Arendsoog niet blij zijn?' vroeg Witte Veder, terwijl hij zijn vriend de zadeltassen aanreikte. Of eigenlijk was het geen vrágen, maar meer een constateren.

De cowboy zuchtte diep. 'Ik weet het echt niet, boy... Het ene moment heb ik het gevoel of die erfenis de hoofdprijs uit een loterij is; het volgende ogenblik betrap ik me erop, dat ik hoop dat ik nu wakker word en dat alles een vreemde droom blijkt te zijn geweest.' Hij trok langzaam de schouders op. Een gebaar van machteloosheid. 'Het is niets voor mij, boy: grootgrondbezitter... verpachter... hereboer... medeëigenaar van een katoenspinnerij... Ik zou er werkelijk iets voor overhebben als ik op dit moment weer in die trein kon stappen en terugkeren naar Mining-Valley...'

Witte Veder gaf geen antwoord. Hij voelde precies aan wat zijn vriend bedoelde. Hij had nooit iets begrepen van het eeuwige gevecht van de blanke mensen om meer geld en macht te vergaren. Alsof er geen belangrijker dingen waren!

Een klein, gezet mannetje kwam naderbij dribbelen. 'Is dit de bagage van mister Hamilton?' vroeg hij met een schelle stem, die helemaal niet bij zijn post uur paste.

'Jawel,' zei Arendsoog, terwijl hij opsteeg.

'Wilt u mij dan volgen?' vroeg het mannetje. En zonder antwoord af te wachten, pakte hij de twee rieten valiezen en draafde langs het stationsgebouw terug.

Hamilton zat al te wachten in een buggy (een klein tweewielig rijtuigje). 'U zult wel blij zijn, dat u die houten treinbanken voor een zadel kunt ruilen, is het niet?'

Arendsoog lachte als een boer die kiespijn heeft. Hamilton moest eens weten! Onze vrienden slaakten altijd een zucht van verlichting als zij na een lange treinreis hun paarden weer onder zich voelden. Maar uitgerekend nu... Enfin, niet meer over piekeren, dacht Arendsoog. 'Hoelang is het rijden naar Winstontown?' vroeg hij.

Hamilton haalde het zware, zilveren uurwerk uit zijn vestzak. De ketting kwam strak te staan, toen hij de wijzerplaat dicht bij zijn gezicht bracht. 'Om een uur of vijf kunnen we er zijn, sir. Als we tenminste geen pech krijgen.'

Het kleine, dikke mannetje was opgestegen en had de leidsels gepakt. 'Rijden maar, Murray!' zei Hamilton, terwijl hij achterover leunde in het bankje, dat met zwart leer bekleed was.

De koetsier klakte met zijn tong en met tegenzin zette het paard zich in beweging. Terwijl Arendsoog en Witte Veder stapvoets volgden, voerde de man de koets door de drukke hoofdstraat. Toen zij Laredo achter zich lieten, begon Hamilton zowaar een deuntje te fluiten. Hij was blij, dat hij na een lange afwezigheid weer naar zijn vrouw en naar huis terugkeerde. En of het nu Hamiltons vrolijke bui was of het feit, dat zij drukke steden, hotelkamers en schokkende treinen achter zich gelaten hadden, ook Arendsoog voelde zich bij iedere stap van zijn paard prettiger.

Gedurende korte tijd volgden zij de Rio Grande stroomafwaarts en werd hun een blik gegund op Nuevo (nieuw) Laredo, het stadje op de andere, Mexicaanse, oever van de rivier. Naarmate de tijd verstreek, verwijderden zij zich echter verder en verder van de brede stroom. Ze bevonden zich in het gebied waar de laatste uit lopers van het Edwards Plateau geleidelijk afdaalden naar de vruchtbare kuststreek langs de Golf van Mexico. Als vooruitgeschoven posten van het immens grote Edwards Plateau lagen hier en daar groepjes bergen in het overigens heuvelachtige landschap. Een krampachtige, maar vruchteloze poging van het gebergte om zijn greep op het terrein te behouden.

'Die worden de Slaves' Chains (Slavenketenen) genoemd,' wees Hamilton op een groep bergen, die de horizon in het oosten domineerden. 'Daarachter ligt Winstontown en begint het grondgebied van uw oom. Vroeger behoorde het gebied aan deze kant van de bergen hem ook toe, maar hij heeft dat een tiental jaren geleden verkocht.'

Arendsoog, die in een gezapig tempo naast het rijtuigje reed, luisterde nauwelijks. Zijn aandacht werd getrokken door een grote stofwolk die uit de door Hamilton aangewezen richting snel naderbij kwam. Het enige dat eigenlijk werkelijk tot hem doordrong, was de lugubere naam die men aan het gebergte gegeven had. Een naam die herinnerde aan de tijd dat de eigenaars van de plantages in dit gebied zich konden verrijken dankzij de goedkope werkkrachten die de slaven waren. De burgeroorlog, die als een van de oorzaken de afschaffing van die slavernij had gehad, lag nog niet zo ver in het verleden. Plotseling realiseerde Arendsoog zich, dat ook zijn oom Richard tot de kleine groep van plantage-eigenaars had behoord. Zou hij ook... Zou het fortuin, dat zijn oom hem had nagelaten, ook vergaard zijn ten koste van vele arme negerslaven? Arendsoog voelde een koude rilling over zijn rug lopen.

Volkomen instinctief had Arendsoog Lightfeet iets ingehouden, zo-

dat hij nu achter de buggy reed. Een vaag gebaar van Witte Veder, niet opvallender dan het knipperen met een oog, vertelde hem dat zijn Indiaanse vriend de stofwolk ook gezien had. Arendsoog, die deze bijnaam niet voor niets gekregen had, had al ontdekt wat de stofwolk veroorzaakte. Een rijtuig, bespannen met vier paarden, kwam hun tegemoet. Op zich was hier natuurlijk niets verontrustends aan. Toch was er iets, dat Arendsoog op zijn hoede deed zijn. Kwam het doordat hij zelf nogal gespannen was? Of was het Hamiltons schuld? De advocaat keek een paar maal achterom, alsof hij zich ervan wilde overtuigen dat onze vrienden nog achter hem reden. Er speelden wat nerveuze trekken rond zijn mond.

Het rijtuig was inmiddels tot op nauwelijks honderd meter genaderd en de kreten waarmee de koetsier de paarden inhield waren duidelijk hoorbaar. Ook Murray trok de teugels strak.

'Het lijkt wel een comité van ontvangst,' zei Arendsoog zacht tegen zijn Indiaanse vriend. De cowboy kon niet weten hoezeer hij de spijker op de kop sloeg.

Op enkele meters van elkaar waren de rijtuigen tot stilstand gekomen. Het rijtuig, dat uit de richting van Winstontown was gekomen, zag er splinternieuw uit. Het was glanzend zwart gelakt en vormde met de vier dampende, gitzwarte paarden een indrukwekkend geheel. Een van de gordijntjes, die het inwendige van de koets aan het oog onttrokken, werd losgemaakt en er verscheen een gladgeschoren gezicht.

'Fleedwood! Komt er nog wat van?'

De koetsier haastte zich van de bok, opende het portier en klapte een paar plankjes omlaag waardoor een soort trapje ontstond.

Midden veertig, goed verzorgd, gewend om bevelen te geven, rijk, typeerde Arendsoog de man in gedachten.

De onbekende was inmiddels uitgestegen en sloeg wat denkbeeldig stof van zijn kleren. De stralen van de namiddagzon speelden over de zilveren knop van zijn wandelstok, een attribuut dat hij ongetwijfeld alleen maar bij zich had om indruk te maken op zijn omgeving. Hij liep tenminste met veerkrachtige pas naar de buggy, waar Hamilton aanstalten maakte om uit te stappen.

'Blijf zitten, mijn waarde. Blijf zitten,' zei de onbekende, nogal neerbuigend, terwijl hij Hamilton met de kop van de wandelstok zacht tegen de bovenarm tikte.

Hamilton kent de man niet alleen, maar in zijn aanwezigheid

schrompelt hij als het ware tot een nietig mannetje ineen, concludeerde Arendsoog. Hamiltons houding nu, gevoegd bij zijn gespannenheid toen hij de koets in de gaten had gekregen, riep vraagtekens op. Was de onbekende een belangrijke klant van hem? Leed de advocaat aan een plotseling opkomend minderwaardigheidscomplex? Arendsoog kreeg geen gelegenheid er verder over na te denken.

'Suffolk! Harold T. Suffolk is de naam!' stelde de man zich voor, terwijl hij met uitgestoken hand op Arendsoog toeliep. 'Mister Stanhope, mag ik aannemen?'

'Aangenaam,' zei Arendsoog, terwijl hij de hand drukte. Hij betrapte zich erop, dat hij zich ergerde aan het feit, dat de man zijn grijze handschoenen aanhield, alsof hij bang was om vuile handen te krijgen. 'Mag ik u mijn vriend voorstellen? Blanke Maan.' Hij had met Hamilton afgesproken, dat niemand hoefde te weten dat zij Arendsoog en Witte Veder waren. Daarom had Witte Veder tijdelijk de schuilnaam 'Blanke Maan' aangenomen.

Suffolk keurde de Indiaan geen blik waardig. 'U moet mij vergeven, dat ik u...'

'Ik neem aan, dat u mij niet verstaan hebt...' zei Arendsoog enigszins scherp. 'Ik stelde u voor aan mijn...'

'Jaja. Aangenaam, aangenaam!' Hij lichtte zijn hoed een halve centimeter op en wierp een snelle blik in Witte Veders richting.

'Ik had u graag in Laredo verwelkomd,' ging hij dan verder, alsof hij helemaal niet onderbroken was geweest. 'Helaas begaf de achteras van mijn rijtuig het en het duurde ruim drie uur voor men een nieuwe as en een nieuw wiel uit Winstontown had laten aanrukken.'

Hij liegt dat hij barst, noteerde Arendsoog. Als de achteras van een rijtuig onder het rijden brak en als een van de wielen het dan ook nog begaf, kwam de bovenbouw van een koets met de achterkant op de grond terecht. Uiteraard zou het rijtuig, afhankelijk van de snelheid, nog een aantal meters meegesleurd worden, wat ernstige schade aan de bovenbouw zou veroorzaken. Dit rijtuig zag er echter uit alsof het splinternieuw was. Er zat zelfs geen krasje op de zwarte verf. Er was echter nog iets dat om opheldering vroeg. 'U was dus kennelijk op de hoogte van onze komst?' vroeg hij, terwijl hij afsteeg.

'Onze vriend Hamilton heeft onze brave stalhouder, mister Murray, immers een telegram gezonden met het verzoek hem in Laredo op te halen. Hij moet dat gisteren of eergisteren hebben gedaan vanuit het stadje Greenwood.'